

Per a la consolidació i l'avenç cap a un continent veritablement unit

Europa reconeguda

Carles A. Gasòliba

El teatre Alla Scala de Milà ha inaugurat la seva temporada d'òpera, com és tradicional, per la Immaculada. Aquest any és especial, perquè ho fa després d'una remodelació polèmica, de la qual, en tot cas, tothom reconeix la millora en la sonoritat gràcies al català Higiní Arau. El director, Riccardo Mutti, doctor *honoris causa* per la Universitat de Barcelona, ha decidit fer la inauguració amb la mateixa obra de quan es va estrenar el teatre el 1778, *L'Europa riconosciuta*, de Salieri. L'Europa d'aquesta obra té el nom de la del mite de l'Europa que va ser raptada per Zeus, la d'ara també vol ser reconeguda, però és més real, no està a mercè dels deus de l'Olimp, depèn de la voluntat dels homes. L'Europa d'ara, o més ben dit la part i el projecte que és la Unió Europea, ha tornat a donar mostres de les seves mancances, alhora que dels seus avenços i possibilitats. Aquest any ha estat un any clau per perfilar el futur de la Unió i consolidar els seus projectes més importants. Recordem que el primer de maig va culminar una nova ampliació a deu nous Estats membre, que finalment va haver-hi acord per un nou Tractat instituint una Constitució europea i que han estat renovats el Parlament Europeu i la Comissió Europea. Tenint en compte aquests fets, es pot dir que s'ha obert una nova etapa.

Aquests fets, que podrien donar i transmetre una sensació de força i de confiança, han estat erosionats per les pròpies institucions. Les eleccions al Parlament Europeu van registrar una abstenció històrica que va mostrar un més que preocupant allunyament amb l'interès ciutadà, que en tot cas va votar en clau de política domèstica. Per contra, va demostrar fermesa i encert i la seva decisiva importància en l'aprovació de la Comissió. Però cal preguntar-se si va ser coherent rebutjar el candidat posposat pel govern italià acceptant el francès que va ser condemnat per la justícia, encara que posteriorment indultat. Com va dir el president del Grup de l'Aliança dels Liberals i Demòcrates Europeus, el britànic Graham Watson, en molts països de la Unió, l'actual comissari francès

hauria estat inhabilitat per l'exercici d'un càrrec públic. La Comissió, en conseqüència, neix afeblida i sotmesa a una estricta vigilància que pot resultar excessiva per actuar amb la desitjada eficàcia.

Aquest debat, que tot amb tot mostra la fortalesa del Parlament Europeu, també descobreix la permanència de les febleses de les institucions davant dels Estats membre en designar els comissaris. És clar que cal arribar a una Comissió europea que amb el seu president, sigui plenament responsable davant del Parlament, reflectint la majoria estable d'aquest, en el que es perfili clarament qui té la responsabilitat del govern europeu i qui exerceix l'oposició. Cal considerar el retorn del Parlament Europeu a la política d'entesa de base entre els dos grans grups del Parlament com una regressió i l'abandó de l'exercici de les responsabilitats polítiques respectives, d'acord amb els compromisos electorals i la defensa de les diferents opcions polítiques que representa cada opció parlamentària.

No cal oblidar que la Comissió Europea que va prendre possessió el passat mes de novembre, ha de portar el procés d'adhesió de Romania i Bulgària, les negociacions amb Turquia, iniciar segurament les corresponents als països balcànics que seguiran a Croàcia, i considerar-ne de noves, començant tal vegada per Ucraïna.

L'any vinent comencen les veritables negociacions per les perspectives financeres pel període 2007-2013, i es produiran la major part dels processos de ratificació del nou Tractat, tot tenint en l'horitzó el referèndum que amb relació a aquest està previst celebrar a la Gran Bretanya el 2006. Si el nou Tractat pogués entrar en vigor el 2007, encara que una part important de les mancances i contradiccions que s'han pogut observar es mantindran, les renovades institucions de la Unió s'enfortirien. Polítiques molt destacables com la política exterior, la de seguretat i defensa, les de justícia i interior, i l'econòmica i monetària, guanyarien en solidesa, eficàcia i capacitat d'actuació i representació; els ciutadans tindrien una Unió més propera, més operativa i amb més capacitat d'intervenir a nivell exterior, però també interior, s'obriria un marc de relacions institucionals superant bona part de les mancances actuals, assolint el reconeixement que tots desitjaríem per a la consolidació i

avenç vers una Europa unida, sense haver d'esperar una nova remodelació com ha passat a l'obra de Salieri.

Carles A. Gasòliba. Senador de CiU per Barcelona

Article publicat al diari AVUI en la seva edició del 15 de desembre de 2004